

plin. Skoler og hospitaler kan kun fungere, hvis elever og patienter har førsteprioritet, eller sagt på en anden måde: Så længe der er kridt, så kan der undervises.

Hvis jeg skal fremdrage kulturen særskilt, må jeg nok sige, at kunsten lider forfærdeligt under kapitaliseringen. Som den afdøde polske filminstruktør Kieslowski udtalte: Jeg vil hellere arbejde under politisk censur end under økonomisk censur. Kunstens natur er jo at trække tæppet væk under nutiden og give et glimt af fremtiden.

Hvis vi skal se på kunsten i dag, disse følelsesbundter af samtidssymboler, så signalerer de jo kaos og kakofoni, hån, ensomhed. Af magteliten bliver disse samtidssymboler modtaget som en af Niels Hausgaards parodier på et kunstmuseumsbesøg: hænderne på ryggen, en let vippen på forfoden efterfulgt af ordet: »Interessant, interessant.«

Musikere, malere og forfattere bliver opfattet som en flok voldsramte kvinder: Hvorfor flytter de dog altid tilbage til idioten? Hvorfor producerer de ikke noget, der kan sælges? Hvorfor vil de altid lave noget, der bliver upopulært?

Jeg noterer med glæde, at kulturministeren er begyndt at tale om frisind frem for den vattede tolerance. Frisind, det er jo at stå på sit eget og fåle modsigelse og kritik. Frisind og kærlighed til andre er at sætte sine grænser, og grænser har ingen logisk forklaring, for husk: Begynder hjertet at tænke, går det i stå. Tolerance derimod er sådan noget mærkelig vattet noget. Den melder altid hus forbi: Så længe det ikke berører mig, så er det o.k. Hvis vi skal tage efter, hvad kunsten i dag signalerer, vil tolerancen utvivlsomt gå af med sejren over frisindet.

Skal jeg gå ud fra mit eget liv, så kan jeg da indimellem virkelig ledes ved den måde, kapitalismen jager mig rundt i manegen, det skal jeg indrømme. Men hvad er alternativet? Socialismen er jo død, og fundamentalisme ser jeg mig da også helst fritaget for; den eneste mulighed, jeg ser, er, at ligheden og friheden forbrødrer, en form for – ja, det kaldes vel solidaritet. Højre og venstre side i Folketingssalen skulle forbrødrer.

Problemet her, det er jo altså magten. Hvis vi dog bare ikke var så magtbegærlige. Det, jeg egentlig beder Folketinget om, når jeg beder om en forbrødring, er jo ligesom at lukke 10 mænd ind i et rum med letpåkledte, velskabte kvinder og så nægte dem at måtte tænke på noget seksuelt. Det er svært, jeg ved det godt. Som en af de gamle grækere sagde: Hvis man ikke skulle misbruge magt, hvad skulle man så med den?

Alligevel må vi jo prøve nye veje; men jeg synes altså indimellem, at vi står lidt i stampe herinde. Jeg synes, den måde, folkestyret arbejder på, er løbet løbsk. Flertallet i Folketinget bestiller ikke andet end at obstruere og genere dem, der skal udøve magten, mens dem med magten klammer sig til den som en skibbruden til en dæksplanke.

Begge parter har jura og tekniske spidsfindigheder som deres yndlingsvåben. Debatten i Folketinget er fuldstændig død. Hvorfor afskaffer vi den ikke og går lige til sagen: Er du for, eller er du imod? Det ville være at tage samtiden i ed. Så ville pressen jo også for første gang få noget at lave, ikk'å? I umindelige tider har de jo ikke lavet andet end at være efterplaprerer i pressen. Hvis vi overlod debatten til medierne – som i forvejen jo ikke aner, hvad de skal med den her uindskrænkede magt, de har – så ville der jo ske et eller andet. Så ville pressen jo være fri for bare at være underlagt økonomisk censur. Vi kunne få en genfødsel af den danske presse og de danske medier, og vi ville få en let arbejdsgang herinde, og vi kunne klare det oppe bagved de lukkede døre, som vi jo alligevel plejer.

Hvis jeg skulle fremhæve et punkt, der logisk kan undre mig, så er det, at vi vedtager den ene lov efter den anden herinde. Vi snakker volds-ofre, miljøkriminalitet, og jeg skal give dig! Men jeg hører aldrig nogen foreslå flere fængsler. Det undrer mig virkelig, det må jeg sige. Det hænger ikke sammen.

Love er da kun noget bevendt, hvis man kan idømmes represalier, når man overtræder dem. Problemet med alle de her ting, vi snakker om herinde, er, at det er jo ligesom at gå og vente på at få en billig charterrejse, når man skal i fængsel. Det kunne give mistanke om, at lovene først og fremmest er lavet for et syns skyld.

Angående EU vil jeg sige, at det mest ærgerlige i forholdet imellem Danmark og EU og det med de her fire forbehold er, at vi får så at sige ingen vigtige EU-møder til danske provinsbyer. Det er synd. Se nu engang, hvordan det går med Maastricht og sidst her Noordwijk, eller hvad den hedder. De bliver jo berømte. Kunne I ikke se, hvordan Middelfart kunne blive verdensberømt, hvad? Man kunne slå over på engelsk tv, og så kunne man høre en engelsk speaker tale om the Midelfart Treaty.

Politik skal ikke være underholdende, siger statsministeren, og det giver jeg ham ret i, men den bliver det ofte ufrivilligt, endda meget underholdende. Og det har en kolossal, kan